

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางต่าง ๆ ผู้วิจัยได้นำสัญลักษณ์ทางสถิติมาใช้ดังต่อไปนี้คือ

- \bar{x}_1 หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบ
- \bar{x}_2 หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการไม่สงบ
- S.D.₁ หมายถึง คะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบ
- S.D.₂ หมายถึง คะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการไม่สงบ
- t หมายถึง ค่าทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเพื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับค่ามาตรฐานจากตาราง
- df หมายถึง ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 6 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ป่วยโรคเรื้อนในครอบครัวที่เป็นตัวอย่างประชากร

ตอนที่ 2 ข้อมูลส่วนบุคคลของหัวหน้าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนที่เป็นตัวอย่างประชากร

ตอนที่ 3 พฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อน และการเปรียบเทียบพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบ และกลุ่มอาการไม่สงบ

- ตอนที่ 4 พฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ และการเปรียบเทียบพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้
เกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและ
กลุ่มอาการไม่สงบ
- ตอนที่ 5 พฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติและการเปรียบเทียบพฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติ
เกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบ
และกลุ่มอาการไม่สงบ
- ตอนที่ 6 พฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนและการเปรียบเทียบพฤติกรรมอนามัยด้าน
การปฏิบัติตนเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่ม
อาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ป่วยโรคเรื้อนในครอบครัวที่เป็นตัวอย่างประชากร

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของผู้ป่วยโรคเรื้อนในครอบครัวที่เป็นตัวอย่างประชากร จำแนกตามชนิดของผู้ป่วย ศาสนา ระยะเวลาที่รับการรักษา เพศ อายุ วิธีการค้นพบผู้ป่วย และจังหวัด

ข้อมูล	กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		รวม (N = 100)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	<u>ชนิดของผู้ป่วย</u>					
ไม่ติดต่อก	27	54.0	27	54.0	54	54.0
ติดต่อก	23	46.0	23	46.0	46	46.0
<u>ศาสนา</u>						
อิสลาม	26	52.0	26	52.0	52	52.0
พุทธ	24	48.0	24	48.0	48	48.0
<u>ระยะเวลาที่รับการรักษา (ปี)</u>						
3 - 5	30	60.0	30	60.0	60	60.0
มากกว่า 5	20	40.0	20	40.0	40	40.0
<u>เพศ</u>						
ชาย	26	52.0	25	50.0	51	51.0
หญิง	24	48.0	25	50.0	49	49.0
<u>อายุ (ปี)</u>						
ต่ำกว่า 13	2	4.0	0	0	2	2.0
14 - 25	12	24.0	11	22.0	23	23.0
26 - 45	12	24.0	14	28.0	26	26.0
46 ขึ้นไป	24	48.0	25	50.0	49	49.0

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของผู้ป่วยโรคเรื้อนในครอบครัวที่เป็นตัวอย่างประชากร จำแนกตามชนิดของผู้ป่วย ศาสนา ระยะเวลาที่รับการรักษ เพศ อายุ วิธีการค้นพบผู้ป่วย และจังหวัด (ต่อ)

ข้อมูล	กลุ่มอาการสงบ		กลุ่มอาการไม่สงบ		รวม	
	(N = 50)		(N = 50)		(N = 100)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
วิธีการค้นพบผู้ป่วย						
สำรวจหมู่บ้าน	23	46.0	26	52.0	49	49.0
ไปตรวจด้วยตนเอง	22	44.0	17	34.0	39	39.0
ตรวจผู้สัมผัสร่วมบ้าน	2	4.0	5	10.0	7	7.0
สำรวจโรงเรียน	3	6.0	2	4.0	5	5.0
จังหวัด						
นราธิวาส	19	38.0	19	38.0	38	38.0
สงขลา	9	18.0	10	20.0	19	19.0
ยะลา	7	14.0	10	20.0	17	17.0
ตรัง	10	20.0	5	10.0	15	15.0
ปัตตานี	4	8.0	5	10.0	9	9.0
พัทลุง	0	0	1	2.0	1	1.0
สตูล	1	2.0	0	0	1	1.0

จากตารางที่ 3 เมื่อพิจารณาข้อมูลจำแนกตามชนิดของผู้ป่วยพบเป็นชนิดไม่ติดต่อร้อยละ 54 ชนิดต่อร้อยละ 46 จำแนกตามศาสนาพบนับถือศาสนาพุทธและอิสลามจำนวนใกล้เคียงกันคือร้อยละ 48 และ 52 ตามลำดับ เมื่อจำแนกตามระยะเวลาที่รับการรักษาระยะ 3 - 5 ปี มีร้อยละ 60 และมากกว่า 5 ปี มีร้อยละ 40 และเมื่อจำแนกตามเพศพบว่า มีเพศชายและหญิงในจำนวนใกล้เคียงกันคือร้อยละ 51 และ 49 ตามลำดับ เมื่อจำแนกตามอายุพบผู้ป่วยมีอายุ 46 ปี

ขึ้นไปจำนวนมากที่สุดคือร้อยละ 49 รองลงมาคือร้อยละ 26 - 45 ปี คือร้อยละ 26 พบอายุต่ำกว่า 13 ปี น้อยที่สุดคือร้อยละ 2 จำแนกตามวิธีค้นพบผู้ป่วย พบโดยวิธีสำรวจหมู่บ้านจำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ 49 รองลงมาพบโดยวิธีไปตรวจด้วยตนเองคือร้อยละ 39 พบโดยวิธีตรวจผู้สัมผัสร่วมบ้าน และสำรวจโรงเรียนน้อยที่สุดจำนวนใกล้เคียงกันคือร้อยละ 7 และ 5 ตามลำดับ เมื่อพิจารณา ข้อมูลจำแนกตามจังหวัดพบผู้ป่วยในครอบครัวที่นำมาศึกษาในจังหวัดนครราชสีมา มีจำนวนสูงสุดคือ ร้อยละ 38 จำนวนรองลงมาคือจังหวัดสงขลา ยะลา และตรัง ซึ่งมีจำนวนใกล้เคียงกันคือร้อยละ 19 17 และ 15 ตามลำดับ จังหวัดที่มีผู้ป่วยน้อยที่สุดคือพัทลุง และสตูล คือมีเพียงร้อยละ 1 เท่านั้น

เมื่อพิจารณาข้อมูลจำแนกตามกลุ่มของผู้ป่วยพบว่า ผู้ป่วยทั้งกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ เป็นผู้ป่วยชนิดไม่ติดต่อกันและชนิดติดต่อกันจำนวนเท่ากันคือร้อยละ 54 และ 46 ตามลำดับ และทั้งสองกลุ่มนับถือศาสนาพุทธและอิสลามจำนวนเท่ากันคือร้อยละ 48 และ 52 ตามลำดับ ในเรื่องระยะเวลาที่รับรักษาพบว่าทั้งสองกลุ่มมีระยะเวลาการรักษา 3 - 5 ปี และมากกว่า 5 ปี จำนวนเท่ากันคือร้อยละ 60 และ 40 ตามลำดับ ผู้ป่วยกลุ่มอาการสงบเป็นเพศชายร้อยละ 52 เพศหญิงร้อยละ 48 ผู้ป่วยกลุ่มอาการไม่สงบเป็นเพศชายและเพศหญิงจำนวนใกล้เคียงกันคือร้อยละ 51 และ 49 ตามลำดับ ผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มมีอายุ 46 ปีขึ้นไปมากที่สุดจำนวนใกล้เคียงกันคือร้อยละ 48 และ 50 ตามลำดับ อายุต่ำกว่า 13 ปี น้อยที่สุด คือพบเพียงร้อยละ 4 ในผู้ป่วยกลุ่มอาการสงบ และไม่พบเลยในผู้ป่วยกลุ่มอาการไม่สงบ ผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มค้นพบโดยวิธีการสำรวจหมู่บ้านมากที่สุดคือร้อยละ 46 และ 52 ตามลำดับ ผู้ป่วยกลุ่มอาการสงบพบโดยการตรวจผู้สัมผัสร่วมบ้านน้อยที่สุดคือร้อยละ 4 และพบโดยวิธีสำรวจโรงเรียนน้อยที่สุดคือร้อยละ 4 ในผู้ป่วยกลุ่มอาการไม่สงบ เมื่อพิจารณาแยกตามจังหวัดพบว่าผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มมีจำนวนสูงสุดในจังหวัดนครราชสีมาคือร้อยละ 38 เท่ากัน ผู้ป่วยกลุ่มอาการสงบไม่พบเลยในจังหวัดพัทลุง และผู้ป่วยกลุ่มอาการไม่สงบไม่พบเลยเช่นกันในจังหวัดสตูล

ตอนที่ 2 สถานภาพของตัวอย่างประชากร

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของหัวหน้าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อรังทั้งสองกลุ่ม จำแนกตามอายุ การศึกษา เพศ อาชีพ รายได้ และความสัมพันธ์กับผู้ป่วย

ข้อมูล	กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		รวม (N = 100)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	อายุ (ปี)					
14 - 25	6	12.0	8	16.0	14	14.0
26 - 45	21	42.0	17	34.0	38	38.0
46 ขึ้นไป	23	46.0	25	50.0	48	48.0
การศึกษา						
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าขึ้นไป	3	6.0	2	4.0	5	5.0
มัธยมศึกษาตอนต้น	5	10.0	9	18.0	14	14.0
ประถมศึกษาตอนปลาย	2	4.0	2	4.0	4	4.0
ประถมศึกษาตอนต้น	21	42.0	19	38.0	40	40.0
ไม่จบ ป.4 แต่อ่านออก						
เขียนได้	3	6.0	3	6.0	6	6.0
ไม่ได้เรียนและไม่สามารถอ่านออกเขียนได้	16	32.0	15	30.0	31	31.0
เพศ						
ชาย	27	54.0	21	42.0	48	48.0
หญิง	23	46.0	29	58.0	52	52.0
					45	45.0

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของหัวหน้าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อรังทั้งสองกลุ่ม จำแนกตามอายุ การศึกษา เพศ อาชีพ รายได้ และความสัมพันธ์กับผู้ป่วย (ต่อ)

ข้อมูล	กลุ่มอาการสงบ		กลุ่มอาการไม่สงบ		รวม	
	(N = 50)		(N = 50)		(N = 100)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อาชีพ						
เกษตรกร	33	66.0	30	60.0	63	63.0
ค้าขาย	9	18.0	3	6.0	12	12.0
รับจ้าง	3	6.0	6	12.0	9	9.0
ประมง	2	4.0	4	8.0	6	6.0
รับราชการ	1	2.0	2	4.0	3	3.0
อื่น ๆ	2	4.0	5	10.0	7	7.0
รายได้เฉลี่ยต่อปี (บาท)						
ต่ำกว่า 10,000	7	14.0	5	10.0	12	12.0
10,000 - 30,000	25	50.0	35	70.0	60	60.0
30,001 - 50,000	18	36.0	7	14.0	25	25.0
มากกว่า 50,000	0	0	3	6.0	3	3.0
ความสัมพันธ์กับผู้ป่วย						
พ่อหรือแม่	19	38.0	17	34.0	36	36.0
สามีหรือภรรยา	15	30.0	12	24.0	27	27.0
บุตร	12	24.0	15	30.0	27	27.0
พี่หรือน้อง	3	6.0	5	10.0	8	8.0
ปู่ ย่า ตา หรือยาย	1	2.0	0	0	1	1.0
ป้า น้า หรืออา	0	0	1	2.0	1	1.0

จากตารางที่ 4 เมื่อพิจารณาข้อมูลส่วนบุคคลของตัวอย่างประชากรจำแนกตามอายุ พบมีอายุ 46 ปีขึ้นไปจำนวนสูงสุดคือ ร้อยละ 48 รองลงมาคืออายุ 26-45 ปี ร้อยละ 38 และมีอายุ 14-25 ปี น้อยที่สุดคือร้อยละ 14 หากแยกตามกลุ่มพบว่ากลุ่มอาการสงบและอาการไม่สงบ มีอายุ 46 ปีขึ้นไป จำนวนสูงสุด ซึ่งใกล้เคียงกันคือร้อยละ 46 และ 48 ตามลำดับ และพบอายุ 14-25 ปี จำนวนน้อยที่สุดใกล้เคียงกันทั้งสองกลุ่ม คือร้อยละ 12 และ 16 ตามลำดับ

พิจารณาข้อมูลจำแนกตามการศึกษาพบว่าตัวอย่างประชากรมีการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้นจำนวนสูงสุด คือร้อยละ 40 รองลงมาพบไม่ได้เรียนและไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ คือร้อยละ 31 ตัวอย่างประชากรที่จบประถมศึกษาตอนปลายมีจำนวนน้อยที่สุด คือร้อยละ 4 หากพิจารณาแยกตามกลุ่มพบว่ากลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้นจำนวนสูงสุดคือร้อยละ 42 และ 38 ตามลำดับ กลุ่มอาการสงบพบจบประถมศึกษาตอนปลายจำนวนน้อยที่สุดคือร้อยละ 4 ส่วนกลุ่มอาการไม่สงบ พบจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าขึ้นไปและประถมศึกษาตอนปลายจำนวนน้อยที่สุดเท่ากันคือร้อยละ 4

เมื่อพิจารณาข้อมูลจำแนกตามเพศพบ เป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ 48 และ 52 ตามลำดับ หากแยกตามกลุ่มพบว่ากลุ่มอาการสงบเป็นเพศชายร้อยละ 54 เพศหญิงร้อยละ 46 กลุ่มอาการไม่สงบเป็นเพศชายร้อยละ 48 และเพศหญิงร้อยละ 52

พิจารณาข้อมูลจำแนกตามอาชีพ พบว่าตัวอย่างประชากรมีอาชีพเกษตรกรรมจำนวนสูงสุด คือร้อยละ 63 รองลงมาคืออาชีพค้าขายคือร้อยละ 12 อาชีพรับราชการพบจำนวนน้อยที่สุดคือร้อยละ 3 หากแยกตามกลุ่มพบว่าทั้งกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบมีอาชีพเกษตรกรรมจำนวนสูงสุด เช่นกันคือร้อยละ 66 และ 60 ตามลำดับ และทั้งสองกลุ่มพบมีอาชีพรับราชการจำนวนน้อยที่สุด ซึ่งใกล้เคียงกัน คือร้อยละ 2 และ 4 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาข้อมูลจำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อปี พบว่าตัวอย่างประชากร ซึ่งมีรายได้ 10,000-30,000 บาท มีจำนวนสูงสุดคือร้อยละ 60 รองลงมาคือรายได้ 30,001-50,000 บาท คือร้อยละ 25 รายได้มากกว่า 50,000 บาท พบจำนวนน้อยที่สุด คือมีเพียงร้อยละ 3 และหากแยกตามกลุ่มพบว่ากลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบมีรายได้เฉลี่ย 10,000 - 30,000 บาท สูงสุดคือร้อยละ 50 และ 70 ตามลำดับ ส่วนรายได้เฉลี่ยมากกว่า 50,000 บาทพบน้อยที่สุดคือไม่พบเลยในกลุ่มอาการสงบ และพบเพียงร้อยละ 6 ในกลุ่มอาการไม่สงบ

เมื่อพิจารณาข้อมูลจำแนกตามความสัมพันธ์กับผู้ป่วย พบว่าตัวอย่างประชากรเป็นพ่อหรือแม่ของผู้ป่วยจำนวนมากที่สุดคือร้อยละ 36 รองลงมาพบเป็นสามีหรือภรรยาและบุตรจำนวนเท่ากันคือร้อยละ 27 พบเป็นปู่ ย่า ตาหรือยาย และป้า น้า หรืออา จำนวนน้อยที่สุดเท่ากันคือ พบเพียงร้อยละ 1 เท่านั้น และหากแยกพิจารณาตามกลุ่ม พบว่า กลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบเป็นพ่อหรือแม่ของผู้ป่วยจำนวนสูงสุด เช่นกันคือร้อยละ 38 และ 34 ตามลำดับ พบเป็น ป้า น้า หรืออาของผู้ป่วยจำนวนน้อยที่สุดคือ ไม่พบเลยในกลุ่มอาการสงบ และพบเพียงร้อยละ 2 ในกลุ่มอาการไม่สงบ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 พฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติตน เกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนและการเปรียบเทียบพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อน ของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน กลุ่มอาการสงบ และกลุ่มอาการไม่สงบ

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนของ ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน จำแนกตามกลุ่มของผู้ป่วย

ลำดับที่	พฤติกรรมอนามัย	จำนวนข้อ (ข้อ)	ครอบครัวของผู้ป่วยโรคเรื้อน					
			กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)			
			\bar{X}_1	S.D. ₁	ระดับของพฤติกรรมอนามัย	\bar{X}_2	S.D. ₂	ระดับของพฤติกรรมอนามัย
1.	ความรู้	37	24.78	4.46	ยอมรับได้	21.62	5.60	ยอมรับได้
2.	ทักษะ	31	2.66	0.21	ดี	2.53*	0.12	ดี
3.	การปฏิบัติตน	29	1.48	0.31	ดี	1.03*	0.29	ปานกลาง

* ค่าเฉลี่ยซึ่งหารด้วยจำนวนข้อในค่านั้นแล้ว

จากตารางที่ 5 พิจารณาความเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อน จำแนกตามกลุ่มของผู้ป่วยพบว่า ครอบครัวของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม มีความรู้ ในระดับยอมรับได้ และมีทักษะในระดับดี เมื่อพิจารณาพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนพบว่า ครอบครัวผู้ป่วยกลุ่มอาการสงบมีการปฏิบัติตนในระดับดี ส่วนกลุ่มอาการไม่สงบมีการปฏิบัติตนในระดับปานกลาง (ดูรายละเอียดของพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติตนเป็นรายเรื่องในตารางที่ 7 13 และ 19 ตามลำดับ)

ตารางที่ 6 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติตนเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน จำแนกตาม กลุ่มของผู้ป่วย

อันดับที่	พฤติกรรมอนามัย	ครอบครัวของผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{X}_1	S.D. ₁	\bar{X}_2	S.D. ₂	
1.	ความรู้	24.78	4.46	21.62	5.60	3.35*
2.	ทักษะ	81.98	5.18	78.46	5.60	2.87*
3.	การปฏิบัติตน	42.34	8.45	29.36	11.30	7.03*

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 6 เมื่อพิจารณาการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อน พบว่าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบมีพฤติกรรมอนามัยทั้งสามด้านคือ ด้านความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติตนดีกว่าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการไม่สงบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ดูรายละเอียดเรื่อง การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติตน เป็นรายเรื่อง ในตารางที่ 8, 14 และ 20 ตามลำดับ)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 4 พฤติกรรมอนามัยด้านความรู้และการ เปรียบ เทียบพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ เกี่ยวกับการควบคุมโรค ระบาดของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่ม
อาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ เกี่ยวกับการควบคุมโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน
เป็นรายเรื่อง จำแนกตามกลุ่มของผู้ป่วย

เรื่องที่	ความรู้เรื่องโรคเรื้อน	จำนวนข้อ (ข้อ)	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน					
			กลุ่มอาการสงบ (n = 50)			กลุ่มอาการไม่สงบ (n = 50)		
			\bar{X}_1	S.D. ₁	ระดับของความรู้	\bar{X}_2	S.D. ₂	ระดับของความรู้
1.	สาเหตุ อาการและการติดต่อ	18	8.5	3.16	ไม่เพียงพอ	7.28	3.13	ไม่เพียงพอ
2.	การรักษาโรคเรื้อน	8	7.02	1.46	ยอมรับได้	6.14	1.78	ยอมรับได้
3.	การป้องกันโรคเรื้อน	6	5.12	1.02	ยอมรับได้	4.08	1.54	ยอมรับได้
4.	การส่งเสริมสุขภาพ และฟื้นฟู สภาพในโรคเรื้อน	5	4.14	0.86	ยอมรับได้	4.12	0.98	ยอมรับได้
	รวม	37	24.78	4.46	ยอมรับได้	21.62	5.60	ยอมรับได้

จากตารางที่ 7 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ เกี่ยวกับการควบคุมโรคเรื้อน เป็นรายเรื่องพบว่า ครอบครัวของ
ผู้ป่วยโรคเรื้อนทั้งกลุ่มอาการสงบและอาการไม่สงบมีความรู้ในระดับยอมรับได้ในเรื่อง "การรักษาโรคเรื้อน" "การป้องกันโรคเรื้อน" และ
"การส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสภาพในโรคเรื้อน" ส่วนความรู้เรื่อง "สาเหตุ อาการ และการติดต่อ" ของทั้งสองกลุ่มอยู่ในระดับยังไม่เพียงพอ

ตารางที่ 8 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้เกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน เป็นรายเรื่องและโดยส่วนรวม จำแนกตามกลุ่มของผู้ป่วย

เรื่องที่	ความรู้เรื่องโรคเรื้อน	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ		กลุ่มอาการไม่สงบ		
		(N = 50)		(N = 50)		
		\bar{x}_1	S.D. ₁	\bar{x}_2	S.D. ₂	
1.	สาเหตุ อาการและการติดต่อ	8.5	3.16	7.28	3.13	1.92*
2.	การรักษาโรคเรื้อน	7.02	1.46	6.14	1.78	3.12*
3.	การป้องกันโรคเรื้อน	5.12	1.02	4.08	1.54	4.05*
4.	การส่งเสริมสุขภาพ และฟื้นฟูสภาพในโรคเรื้อน	4.14	0.86	4.12	0.98	0.12
	รวม	24.78	4.46	21.62	5.60	3.35*

* $p < 0.5$

จากตารางที่ 8 เมื่อพิจารณาการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายเรื่องพบว่า ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบมีพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้เกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนในเรื่อง "สาเหตุ อาการ และการติดต่อ" "การรักษาโรคเรื้อน" และ "การป้องกันโรคเรื้อน" ดีกว่ากลุ่มอาการไม่สงบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความรู้เรื่อง "การส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสภาพในโรคเรื้อน" พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ดูรายละเอียดการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ เป็นรายข้อในตารางที่ 9 - 12)

ตารางที่ 9 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ เรื่องสาเหตุ อากาการและการติดต่อของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ

ที่	ความรู้เรื่องสาเหตุ อากาการ และการติดต่อ	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ		กลุ่มอาการไม่สงบ		
		(N = 50)	(N = 50)	(N = 50)	(N = 50)	
	\bar{x}_1	S.D. ₁	\bar{x}_2	S.D. ₂		
1.	โรคเรื้อนเกิดจากกรรมพันธุ์หรือการที่พ่อแม่เคยเป็นโรคเรื้อนมาก่อน	0.60	0.42	0.60	0.50	0.0
2.	โรคเรื้อนเกิดจากการกินอาหารผิดพวก เบ็ดเทศ หรือเผือก	0.28	0.45	0.20	0.40	1.07
3.	โรคเรื้อนเกิดจากเชื้อโรคซึ่งมีขนาดเล็กมากมองด้วยตาเปล่าไม่เห็น (ชั้นความรู้-ความจำ)	0.62	0.49	0.42	0.49	6.76*
4.	คนที่ป่วยเป็นโรคเรื้อนคือคนที่มึเชื้อโรคเรื้อนอยู่ในร่างกาย	0.04	0.20	0.10	0.30	-1.14
5.	อาการของโรคเรื้อนมีทั้งระยะที่ไม่ติดต่อและระยะติดต่อ	0.44	0.50	0.38	0.49	0.55
6.	อาการของโรคเรื้อนระยะไม่ติดต่อ (มีเชื้อโรคเรื้อนน้อย) อาจพบผิวหนังเป็นวงคางสีขาว หรือสีแดง ขา หยิกไม่เจ็บ	0.44	0.50	0.30	0.46	1.55
7.	โรคเรื้อนในระยะติดต่อ (มีเชื้อโรคเรื้อนมาก) ผู้ป่วยอาจมีผิวหนังเป็นตุ่ม เป็นแผ่น หรือผื่นนูนแดงหนา ผิวอิมจำเป็นมัน เลื่อมมันคัน	0.38	0.49	0.40	0.50	-0.21
8.	ผู้ป่วยโรคเรื้อนทุกรายจะพบความพิการอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น กล้ามเนื้อลีบ ข้อมือตก ข้อเท้าตก นิ้วมือ-นิ้วเท้าหงิกงอ ปากเบี้ยว หรือตาหลับไม่สนิท	0.48	0.51	0.40	0.50	0.75

ตารางที่ 9 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้เรื่องสาเหตุ อากาการและการติดต่อของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ (ต่อ)

ที่	ความรู้เรื่องสาเหตุ อากาการ และการติดต่อ	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{X}_1	S.D.-1	\bar{X}_2	S.D.-2	
9.	โรคเรื้อนเป็นโรคติดต่อเรื้อรังชนิดหนึ่ง	0.66	0.48	0.58	0.50	0.75
10.	โรคเรื้อนสามารถแพร่ติดต่อจากผู้ป่วยโรคเรื้อนไปสู่คนอื่น ๆ ได้	0.60	0.50	0.66	0.48	-0.60
11.	โรคเรื้อนติดต่อได้จากการสัมผัสลูกกลิ้งกับผู้ป่วยในระยะที่ตรวจพบเชื้อเป็นเวลาหลาย ๆ ปี	0.52	0.51	0.46	0.50	0.62
12.	โรคเรื้อนสามารถแพร่ติดต่อได้โดยการกินอาหารหรือน้ำร่วมกับผู้ป่วยโรคเรื้อน (ขั้นความรู้-ความจำ)	0.58	0.50	0.42	0.50	1.83*
13.	เชื้อโรคเรื้อนจะเข้าสู่ร่างกายของผู้สัมผัสได้ทางบาดแผลหรือรอยดลอกที่ผิวหนัง	0.50	0.51	0.50	0.51	0.0
14.	เมื่อท่านมีบาดแผลหรือรอยดลอกที่ผิวหนัง ท่านไม่จำเป็นต้องหลีกเลี่ยงการสัมผัสกับผู้ป่วยระยะที่ตรวจพบเชื้อโรคเรื้อน	0.62	0.49	0.48	0.51	1.63
15.	คนทุกคนมีโอกาสเป็นโรคเรื้อนได้เท่ากัน (ขั้นความเข้าใจ)	0.56	0.50	0.38	0.49	2.14*
16.	เด็กมีโอกาสป่วยเป็นโรคเรื้อนได้ยากกว่าผู้ใหญ่	0.50	0.51	0.38	0.49	1.18

ตารางที่ 9 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ เรื่องสาเหตุ อากาการและการติดต่อของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ (ต่อ)

ที่	ความรู้เรื่องสาเหตุ อากาการ และการติดต่อ	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{x}_1	S.D. ₁	\bar{x}_2	S.D. ₂	
17.	หากท่านรู้ตัวว่ามีสุขภาพร่างกายไม่แข็งแรง ท่านควรหลีกเลี่ยงการสัมผัสคลุกคลีกับผู้ป่วยโรคเรื้อนที่ตรวจพบเชื้อ	0.18	0.39	0.26	0.44	-1.07
18.	ผู้ป่วยโรคเรื้อนที่มือเท้าถูกตัดการ แต่ได้รับการรักษาหายแล้วยังสามารถแพร่เชื้อได้	0.5	0.51	0.36	0.49	1.49
	รวม	8.5	3.16	7.28	3.13	1.92*

* $p < 0.5$

จากตารางที่ 9 ผลปรากฏว่าครอบครัวของผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบมีพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ในเรื่อง "สาเหตุ อากาการ และการติดต่อ" เป็นรายข้อ ในข้อ "โรคเรื้อนเกิดจากเชื้อโรคที่มีขนาดเล็กมากมองด้วยตาเปล่าไม่เห็น" "โรคเรื้อนสามารถแพร่ติดต่อได้โดยการกินอาหารหรือน้ำร่วมกับผู้ป่วยโรคเรื้อน" และ "คนทุกคนมีโอกาสเป็นโรคเรื้อนได้เท่ากัน" ตีค่าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการไม่สงบมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนข้ออื่นไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 10 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ เรื่องการรักษาโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ

ที่	ความรู้ เรื่องการรักษา	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ		กลุ่มอาการไม่สงบ		
		(N = 50)	(N = 50)	(N = 50)	(N = 50)	
		\bar{X}_1	S.D. ₁	\bar{X}_2	S.D. ₂	
1.	ปัจจุบันโรคเรื้อนมียารักษาให้หายได้	0.88	0.33	0.80	0.40	1.27
2.	โรคเรื้อนหากรีบรักษาตั้งแต่ต้นอย่างสม่ำเสมอจะหายได้ และไม่มีควมพิการเกิดขึ้น (ชั้นความรู้-ความจำ)	0.94	0.24	0.80	0.40	2.19*
3.	การรักษาโรคเรื้อนต้องใช้ระยะเวลา มากหรือน้อยต่างกันขึ้นกับอาการของโรค (ชั้นความรู้-ความจำ)	0.88	0.33	0.70	0.46	2.44*
4.	การรักษาตัวเองอยู่ที่บ้านที่ถูกต้องของ ผู้ป่วยคือการใช้ยามากินเอง	0.84	0.37	0.84	0.37	0.0
5.	เมื่อผู้ป่วยโรคเรื้อนรับการรักษานอนอาการดีขึ้นแล้ว ผู้ป่วยสามารถหยุดกินยาเองได้ โดยไม่ต้องขอคำปรึกษาจากเจ้าหน้าที่ ผู้ให้การรักษาก่อน	0.80	0.40	0.70	0.46	1.4
6.	การที่ทานกระสุนเดือนโทผู้ป่วยโรคเรื้อนไปรับการตรวจรักษาตามนัดแสดงว่าท่าน เห็นความสำคัญของการรักษา (ชั้นวิเคราะห์)	0.96	0.20	0.80	0.40	3.06*
7.	ผู้ป่วยโรคเรื้อนเมื่อรับยาจากเจ้าหน้าที่ มาแล้วก็รับประทานบ้างไม่รับประทานบ้าง เพราะลืม หรือบางครั้งก็รับประทานครั้ง ละมาก ๆ เพื่อให้หายเร็ว การกระทำ ดังกล่าวนี้นี้ไม่ถูกต้อง	0.76	0.43	0.62	0.49	1.48

ตารางที่ 10 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้เรื่องการรักษาโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ (ต่อ)

ที่	ความรู้เรื่องการรักษา	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ		กลุ่มอาการไม่สงบ		
		(N = 50)	(N = 50)	(N = 50)	(N = 50)	
		\bar{x}_1	S.D. ₁	\bar{x}_2	S.D. ₂	
8.	ขณะที่รับการรักษ หากพบว่าผู้ป่วยปวดเส้นประสาท หรือพบว่าตุ่มหรือคันตามร่างกายเกิดอักเสบ หรือมีจำนวนเพิ่มขึ้น แสดงว่าเป็นอาการผิดปกติที่ท่านต้องรีบพาผู้ป่วยไปพบเจ้าหน้าที่ผู้ให้การรักษาโดยเร็ว	0.96	0.20	0.88	0.33	1.43
	รวม	7.02	1.40	6.14	1.78	3.12*

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 10 ผลปรากฏว่า ครอบครัวของผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบมีพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ "เรื่องการรักษาโรคเรื้อน" เป็นรายชื่อคือ "โรคเรื้อนหากรีบรักษาตั้งแต่ต้นอย่างสม่ำเสมอจะหายไคและไม่มีควมพิการเกิดขึ้น" "การรักษาโรคเรื้อนใช้เวลานานหรือน้อยขึ้นกับอาการของโรค" และ "การที่ท่านกระตุ้นเตือนให้ผู้ป่วยโรคเรื้อนไปรับการตรวจรักษาตามนัด แสดงว่าท่านเห็นความสำคัญของการรักษา" ศึกษาครอบครัวของผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการไม่สงบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความรู้ในข้ออื่น ๆ พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 11 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้เรื่องการป้องกันโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน กลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ

ที่	ความรู้เรื่องการป้องกันโรคเรื้อน	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{X}_1	S.D. ₁	\bar{X}_2	S.D. ₂	
1.	ผู้อยู่รวมบ้านของผู้ป่วยโรคเรื้อนทุกคนควรได้รับการตรวจร่างกายอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง (ขั้นความรู้-ความจำ)	0.88	0.33	0.74	0.44	1.73 *
2.	การตรวจร่างกายผู้อยู่รวมบ้านของผู้ป่วยโรคเรื้อนช่วยให้สามารถค้นพบผู้ที่เป็นโรคเรื้อนได้ตั้งแต่ในระยะแรก (ขั้นวิเคราะห์)	0.90	0.30	0.58	0.50	3.65 *
3.	การป้องกันโรคเรื้อนโดยวิธีง่ายที่สุดซึ่งท่านสามารถทำได้ด้วยตนเองได้คือหมั่นตรวจสอบอาการผิดปกติของผิวหนังที่แก่สมาชิกในครอบครัว (ขั้นสังเคราะห์)	0.90	0.30	0.60	0.50	3.45 *
4.	หากพบว่าบุตรของท่านมีวงคางขาที่ผิวหนัง มีอาการชา ท่านไม่จำเป็นต้องทำอะไรเลย เพราะปล่อยให้หายเอง	0.84	0.37	0.80	0.40	0.63
5.	บุตรคนหนึ่งของท่านไม่สามารถไปรับการตรวจร่างกายประจำปีตามที่เจ้าหน้าที่นัดได้เพราะต้องไปโรงเรียน ต่อมาเมื่อโรงเรียนปิดเทอม ภรรยาหรือสามีของท่านได้รับพบบุตรคนนั้นไปรับการตรวจ แสดงว่าการกระทำนี้เป็นสิ่งถูกต้อง (ขั้นประเมินค่า)	0.98	0.14	0.74	0.44	3.93 *

ตารางที่ 11 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้เรื่องการป้องกันโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน กลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ (ต่อ)

ที่	ความรู้เรื่องการป้องกันโรคเรื้อน	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{x}_1	S.D.-1	\bar{x}_2	S.D.-2	
6.	หากมีอาการสงสัยว่าจะเป็นโรคเรื้อน ท่านสามารถไปรับการตรวจรักษาได้ที่ศูนย์โรคเรื้อนเท่านั้น	0.62	0.49	0.62	0.49	0.0
	รวม	5.12	1.02	4.08	1.54	4.05*

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 11 แสดงว่าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบมีพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้ "เรื่องการป้องกันโรคเรื้อน" ในข้อ "ผู้อยู่รวมบ้านของผู้ป่วยโรคเรื้อนทุกคนควรได้รับการตรวจร่างกายอย่างน้อยปีละครั้ง" "การตรวจร่างกายผู้อยู่รวมบ้านของผู้ป่วยโรคเรื้อนช่วยให้สามารถค้นพบผู้ที่ป่วยเป็นโรคเรื้อนได้ตั้งแต่ในระยะแรก" "การป้องกันโรคเรื้อนวิธีง่ายที่สุดซึ่งท่านสามารถทำด้วยตนเองได้คือหมั่นตรวจอาการผิดปกติของผิวหนังให้แกสมาชิกในครอบครัว" และ "บุตรคนหนึ่งของท่านไม่สามารถไปรับการตรวจร่างกายประจำปีตามที่เจ้าหน้าที่นัดได้เพราะต้องไปโรงเรียน ต่อมาเมื่อโรงเรียนปิดเทอมภรรยาหรือสามีของท่านได้รับพบบุตรคนนั้นไปตรวจ แสดงว่าการกระทำนี้ถูกต้อง" ศึกษาครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการไม่สงบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความรู้ในข้ออื่น ๆ พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 12 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านความรู้เรื่องการส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสภาพในโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ

ที่	ความรู้เรื่องการส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสภาพ	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{x}_1	S.D. ₁	\bar{x}_2	S.D. ₂	
1.	การรับประทานอาหารที่มีประโยชน์ เช่น ไข่ ผัก ผลไม้ เป็นวิธีหนึ่งที่ช่วยให้สุขภาพร่างกายแข็งแรง	0.92	0.27	0.94	0.24	-0.37
2.	การออกกำลังกายอยู่เสมอ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความแข็งแรงหรืออ่อนแอของสุขภาพ	0.66	0.48	0.72	0.45	-0.83
3.	การรักษาความสะอาดของร่างกาย เครื่องนุ่งห่มและที่อยู่อาศัย เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อสุขภาพของท่าน	1.00	0.0	0.98	0.14	1.0
4.	ความพิการในผู้ป่วยโรคเรื้อนสามารถป้องกันและแก้ไขได้ (ชั้นความรู้ - ความจำ)	0.78	0.42	0.62	0.49	1.83*
5.	ผู้ป่วยโรคเรื้อนที่เท่าซาเวลาเดินไม่จำเป็นต้องสวมรองเท้า	0.78	0.42	0.86	0.35	-1.07
	รวม	4.14	0.86	4.12	0.98	0.12

* p < 0.05

จากตารางที่ 12 ผลปรากฏว่าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบมีพฤติกรรมอนามัย
ด้านความรู้ "เรื่องการส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสภาพในโรคเรื้อน" ในข้อ "ความพิการในผู้ป่วย
โรคเรื้อนสามารถป้องกันและแก้ไขได้" ดีกว่าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการไม่สงบอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ข้ออื่นไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 5 พฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติ และการเปรียบเทียบพฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน
 กลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน
 เป็นรายเรื่อง จำแนกตามกลุ่มของผู้ป่วย

เรื่องที่ ทัศนคติเกี่ยวกับโรคเรื้อน	จำนวนข้อ (ข้อ)	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน					
		กลุ่มอาการสงบ (n = 50)			กลุ่มอาการไม่สงบ (n = 50)		
		\bar{X}_1	S.D. ₁	ระดับของ ทัศนคติ	\bar{X}_2	S.D. ₂	ระดับของ ทัศนคติ
1. สาเหตุ อาการและการติดต่อ	13	2.43	0.70	ปานกลาง	2.35	0.31	ปานกลาง
2. การรักษาโรคเรื้อน	10	2.86	0.11	ดี	2.76	0.14	ดี
3. การป้องกันโรคเรื้อน	5	2.86	0.16	ดี	2.67	0.14	ดี
4. การส่งเสริมสุขภาพ และฟื้นฟู สุขภาพในโรคเรื้อน	3	2.47	0.75	ปานกลาง	2.33	0.32	ปานกลาง
รวม	31	2.66	0.21	ดี	2.53	0.12	ดี

จากตารางที่ 13 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายเรื่องพบว่า ครอบครัวของผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบมีพฤติกรรม
 อนามัยด้านทัศนคติในเรื่อง "การรักษาโรคเรื้อน" และ "การป้องกันโรคเรื้อน" ในระดับดี ส่วนทัศนคติในเรื่อง "สาเหตุ อาการ และการติดต่อ"
 และ "การส่งเสริมสุขภาพและการฟื้นฟูสุขภาพในโรคเรื้อน" ของทั้งสองกลุ่มอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 14 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนเป็นรายเรื่อง จำแนกตามกลุ่มของผู้ป่วย

เรื่องที่	ทัศนคติเกี่ยวกับโรคเรื้อน	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{x}_1	S.D. ₁	\bar{x}_2	S.D. ₂	
1.	สาเหตุ อาการและการติดต่อ	31.6	3.02	30.52	3.01	1.68
2.	การรักษาโรคเรื้อน	28.64	1.47	27.58	2.83	2.46*
3.	การป้องกันโรคเรื้อน	14.32	1.08	13.36	1.93	3.30*
4.	การส่งเสริมสุขภาพ และฟื้นฟูสภาพในโรคเรื้อน	7.42	1.39	7.0	1.16	1.69*
	รวม	81.98	5.18	74.46	5.60	2.87*

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 14 เมื่อพิจารณาและทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายเรื่อง ผลปรากฏว่าครอบครัวของผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบมีพฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนดีกว่ากลุ่มอาการไม่สงบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในเรื่อง "การรักษาโรคเรื้อน" "การป้องกันโรคเรื้อน" และ "การส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสภาพในโรคเรื้อน" ดีกว่าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการไม่สงบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนทัศนคติเรื่อง "สาเหตุ อาการ และการติดต่อ" พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ดูรายละเอียดเรื่องการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติเป็นรายข้อในตารางที่ 15 - 18)

ตารางที่ 15 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติต่อสาเหตุ
อาการ และการติดต่อ ของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการ
ไม่สงบ

ที่	ทัศนคติต่อสาเหตุ อาการ และ การติดต่อ	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{X}_1	S.D. ₁	\bar{X}_2	S.D. ₂	
1.	ลูกของผู้ป่วยโรคเรื้อนที่เกิดมาจะป่วยเป็น โรคเรื้อนทุกคน	2.62	0.53	2.54	0.71	0.65
2.	ท่านเชื่อว่าเมื่อป่วยเป็นกามโรคแล้วจะ กลายเป็นโรคเรื้อนได้	2.08	0.78	2.08	0.75	0.0
3.	ท่านคิดว่าโรคเรื้อนเกิดได้กับคนทุกเพศ ทุกวัย	2.58	0.70	2.62	1.05	-0.22
4.	คำกล่าวที่ว่า "เป็นโรคเรื้อนไม่ต้องเสรา หายแล้วเข้าสังคมได้" ท่านรู้สึก.....	2.84	0.51	2.76	0.52	0.75
5.	ท่านคิดว่าโรคเรื้อนไม่ร้ายแรงเท่าที่คิด	2.02	0.96	2.14	0.81	-0.80
6.	ท่านเชื่อว่าคนที่ป่วยเป็นโรคเรื้อนเพราะ เขามีเวรมีกรรม	2.08	0.88	2.00	0.93	0.42
7.	ท่านรู้สึกว่าการที่ผู้ป่วยโรคเรื้อนเดินผ่าน มาใกล้ ๆ ท่านก็จะทำให้ติดโรคได้ (ความรู้สึก)	2.76	0.48	2.36	0.78	3.13*
8.	ท่านคิดว่าโรคเรื้อนเกิดได้ทั้งในคนรวย และคนจน	2.72	0.57	2.72	0.61	0.0
9.	ท่านรู้สึกไม่รังเกียจที่จะใช้ของใช้ซึ่งผลิต โดยผู้ป่วยโรคเรื้อน	2.76	1.68	2.76	1.70	0.0
10.	ท่านรู้สึกว่าการแยกผู้ป่วยโรคเรื้อนที่มี ความพิการ เหลืออยู่แม้จะรักษาหาย แล้วไปไว้ในนิคมโรคเรื้อน	2.62	0.75	2.36	0.83	1.54

ตารางที่ 15 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติต่อสาเหตุ
อาการ และการติดต่อ ของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการ
ไม่สงบ (ต่อ)

ที่	ทัศนคติต่อสาเหตุ อาการ และ การติดต่อ	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ		กลุ่มอาการไม่สงบ		
		(N = 50)		(N = 50)		
\bar{X}_1	S.D. ₁	\bar{X}_2	S.D. ₂			
11.	ท่านรู้สึกว่าคุณป่วยโรคเรื้อนคือบุคคลที่ เป็นภาระต่อครอบครัวมาก	2.08	0.97	2.32	0.89	-1.24
12.	ท่านรู้สึกว่าการที่มีผู้ป่วยโรคเรื้อนใน ครอบครัวทำให้เพื่อนบ้านแสดงความ รังเกียจครอบครัวของท่าน	1.62	0.86	1.74	0.90	-0.71
13.	หากพบว่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัว แสดงความรังเกียจผู้ป่วย ท่านคิดว่าควร ให้คำแนะนำและอธิบายให้เขามีความ เข้าใจที่ถูกต้องเพื่อลดความรังเกียจ นั้นลง (ความพร้อมกระทำ)	2.86	0.45	2.62	0.67	2.37*
	รวม	31.6	3.02	30.52	3.01	1.68

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 15 ผลปรากฏว่า ครอบครัวของผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบมีพฤติกรรม
อนามัยด้านทัศนคติต่อ "สาเหตุ อาการ และการติดต่อ" เป็นรายข้อในข้อ "ท่านรู้สึกว่าการที่มีผู้ป่วย
โรคเรื้อนเดินผ่านมาใกล้ ๆ ท่าน ก็จะทำให้ท่านติดโรคได้" และ "หากพบว่าสมาชิกคนอื่น ๆ ใน
ครอบครัวแสดงความรังเกียจผู้ป่วย ท่านพร้อมที่จะให้คำแนะนำและอธิบายให้เขามีความเข้าใจที่
ถูกต้องเพื่อลดความรังเกียจนั้นลง" ตีความครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการไม่สงบอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนทัศนคติในข้ออื่น พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 16 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติต่อการรักษา
โรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ

ที่	ทัศนคติต่อการรักษาโรคเรื้อน	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{X}_1	S.D.-1	\bar{X}_2	S.D.-2	
1.	ท่านเชื่อว่าโรคเรื้อนสามารถรักษาให้หายขาดได้	2.88	0.44	2.82	0.44	0.90
2.	ท่านเชื่อว่าผู้ป่วยโรคเรื้อนสามารถรักษาตัวอยู่ที่บ้านได้ (ความเชื่อ)	2.96	0.20	2.80	0.57	1.83 *
3.	ท่านรู้สึกว่าการให้ความร่วมมือในการรักษากับเจ้าหน้าที่ไม่ได้ผล	2.88	0.39	2.74	0.6	1.48
4.	หากผู้ป่วยไม่สามารถไปรับยาจากเจ้าหน้าที่ด้วยตนเองได้ตามนัด ท่านยินดีไปรับแทนหรือมอบหมายให้ผู้อื่นไปรับ	2.96	0.20	2.88	0.44	1.16
5.	ท่านพอใจที่ได้เป็นผู้มีส่วนร่วมในการสนับสนุนการรักษาและควบคุมโรคเรื้อนของผู้ป่วยโรคเรื้อนในครอบครัว	2.96	0.28	2.9	0.42	0.83
6.	ท่านรู้สึกพอใจที่ผู้ป่วยโรคเรื้อนในครอบครัวของท่านได้รับการตรวจร่างกายจากเจ้าหน้าที่ของศูนย์โรคเรื้อนเขต 12 ทุกปี	2.88	0.44	2.9	0.36	-0.33
7.	ท่านรู้สึกว่ายาที่ใช้รักษาผู้ป่วยโรคเรื้อนไม่ค่อยมีคุณภาพ เพราะผู้ป่วยรักษาโดยไม่เสียเงิน เจ้าหน้าที่อาจเอายาไม่ดีมาให้	2.72	0.64	2.58	0.70	1.12
8.	ท่านรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ผู้รักษาแสดงความจริงใจต่อผู้ป่วยโรคเรื้อน	2.72	0.67	2.82	0.48	-0.90

ตารางที่ 16 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติต่อการรักษาโรคเรื้อรังของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อรังกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ (ต่อ)

ที่	ทัศนคติต่อการรักษาโรคเรื้อรัง	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อรัง				t
		กลุ่มอาการสงบ		กลุ่มอาการไม่สงบ		
		(N = 50)		(N = 50)		
		\bar{X}_1	S.D. ₁	\bar{X}_2	S.D. ₂	
9.	ท่านพร้อมที่จะแจ้งให้เจ้าหน้าที่สาธารณสุข ผู้ทำการรักษาผู้ป่วยทราบโดยเร็ว เมื่อผู้ป่วย ย้ายที่อยู่ (ความพร้อมกระทำ)	2.98	0.14	2.66	0.58	3.86*
10.	ท่านเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ของสถานอนามัย ทุกแห่งสามารถให้บริการตรวจรักษา โรคเรื้อรังได้ (ความเชื่อ)	2.7	0.61	2.48	0.71	1.85*
	รวม	28.64	1.47	27.58	2.83	2.46*

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 16 ผลปรากฏว่า ครอบครัวของผู้ป่วยโรคเรื้อรังกลุ่มอาการสงบมีพฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติต่อการรักษาโรคเรื้อรังเป็นรายข้อในข้อ "ท่านเชื่อว่าผู้ป่วยโรคเรื้อรังสามารถรักษาตัวอยู่ที่บ้านได้" "ท่านพร้อมที่จะแจ้งให้เจ้าหน้าที่สาธารณสุขผู้ทำการรักษาผู้ป่วยทราบโดยเร็วเมื่อผู้ป่วยย้ายที่อยู่" และ "ท่านเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ของสถานอนามัยทุกแห่งสามารถให้บริการตรวจรักษาโรคเรื้อรังได้" ดีกว่าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อรังกลุ่มอาการไม่สงบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนข้ออื่นไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 17 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติต่อการป้องกันโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ

ที่	ทัศนคติ เรื่องการป้องกันโรคเรื้อน	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{X}_1	S.D.1	\bar{X}_2	S.D.2	
1.	หากพบอาการผิดปกติทางประสาทเกิดขึ้น ในขณะที่ผู้ป่วยในครอบครัวของท่านรับการ รักษา ท่านจะแจ้งให้เจ้าหน้าที่ผู้รักษา ทราบทันที (ความพร้อมกระทำ)	2.98	0.14	2.76	0.56	2.85*
2.	ท่านรู้สึกว่าการที่ต้องนำเอาสมาชิกใน ครอบครัวไปตรวจร่างกายปีละ 1 ครั้ง ตามนัด ทำให้ต้องเสียเวลาทำมาหากิน	2.54	0.84	2.48	0.81	0.42
3.	ท่านรู้สึกยินดีเมื่อได้ทราบว่าเจ้าหน้าที่จาก ศูนย์โรคเรื้อนเขต 12 เข้าสำรวจโดยการ ตรวจผิวหนังเพื่อค้นหาผู้ป่วยโรคเรื้อนแก่ ประชาชนในหมู่บ้านของท่าน	2.93	0.14	2.88	0.44	1.53
4.	หากมีโอกาสท่านยินดีให้คำแนะนำแก่ เพื่อนบ้านผู้มีอาการน่าสงสัยว่าจะเป็น โรคเรื้อนให้รีบไปทำการตรวจรักษา ตั้งแต่ระยะแรก (ความพร้อมกระทำ)	2.92	0.27	2.70	0.51	2.67*
5.	ขณะที่อยู่บ้านท่านพร้อมที่จะตรวจดู อาการผิดปกติทางผิวหนังให้แก่บุตร หลานในครอบครัวเสมอ เมื่อมีโอกาส (ความพร้อมกระทำ)	2.9	0.42	2.54	0.61	4.03*
	รวม	14.32	1.08	13.36	1.93	3.30*

* p < 0.05

จากตารางที่ 17 ผลปรากฏว่า ครอบครัวของผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบมีพฤติกรรมอนามัยค้ำยันทัศนคติคือ "การป้องกันโรคเรื้อน" เป็นรายข้อในข้อ "หากพบอาการผิดปกติทางประสาทเกิดขึ้นขณะที่ผู้ป่วยโรคเรื้อนในครอบครัวท่านรับการรักษา ท่านจะแจ้งให้เจ้าหน้าที่ผู้รักษาทราบทันที" "หากมีโอกาสท่านยินดีให้คำแนะนำแก่เพื่อนบ้านผู้มีอาการน่าสงสัยว่าจะเป็นโรคเรื้อนให้รีบไปทำการตรวจรักษาตั้งแต่ระยะแรก" และ "ขณะอยู่ที่บ้านท่านพร้อมที่จะตรวจดูอาการผิดปกติทางผิวหนังให้แก่บุตรหลานในครอบครัวเสมอเมื่อมีโอกาส" ตีค่าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการไม่สงบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนข้ออื่น พบไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 18 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติต่อการส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสภาพในโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ

ที่	ทัศนคติต่อการส่งเสริมสุขภาพและ ฟื้นฟูสภาพ	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{X}_1	S.D. ₁	\bar{X}_2	S.D. ₂	
1.	ท่านเชื่อว่าการรับประทานอาหารพวก เนื้อสัตว์ทำให้ผู้ป่วยโรคเรื้อนมีอาการ มากขึ้น	2.14	0.93	1.9	0.91	1.26
2.	ท่านรู้สึกว่สมาชิกในครอบครัวของท่าน ที่จำเป็นต้องออกก่าลังกายอยู่เสมอคือ ผู้ป่วยโรคเรื้อนเท่านั้น	2.64	0.23	2.64	0.23	0.0
3.	ท่านพร้อมที่จะเอาใจใส่ดูแลให้ผู้ป่วย ทำควมสะอาดแผลที่มือหรือเท้าหาก มีแผลเกิดขึ้น	2.64	0.23	2.46	0.02	0.43
	รวม	7.42	1.39	7.0	1.16	1.69*

ศูนย์วิทยทรัพยากร

* $p < 0.05$

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 18 ผลปรากฏว่า ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ มีพฤติกรรมอนามัยด้านทัศนคติต่อการส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสภาพในโรคเรื้อนเป็นรายข้อทุกข้อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตอนที่ 6 พฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตน และการเปรียบเทียบพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบ และกลุ่มอาการไม่สงบ

ตารางที่ 19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนเป็นรายเรื่อง จำแนกตามกลุ่มของผู้ป่วย

เรื่องที่	การปฏิบัติตน	จำนวนข้อ (ข้อ)	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน					
			กลุ่มอาการสงบ (N = 50)			กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
			\bar{x}_1	S.D. 1	ระดับของ การปฏิบัติตน	\bar{x}_2	S.D. 2	ระดับของ การปฏิบัติตน
1.	การรักษาโรคเรื้อน	12	1.65	0.15	ดี	1.17	0.01	ปานกลาง
2.	การป้องกันโรคเรื้อน	10	1.04	0.42	ปานกลาง	0.62	0.45	ปานกลาง
3.	การส่งเสริมสุขภาพ และฟื้นฟู สภาพในโรคเรื้อน	7	1.73	0.12	ดี	1.30	0.17	ปานกลาง
	รวม	29	1.48	0.31	ดี	1.03	0.29	ปานกลาง

จากตารางที่ 19 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยผลปรากฏว่า ครอบครัวของผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบมีพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนในงานควบคุมโรคเรื้อนเป็นรายเรื่องในเรื่อง "การรักษาโรคเรื้อน" และ "การส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสภาพในโรคเรื้อน" อยู่ในระดับดี และมีการปฏิบัติตนในเรื่อง "การป้องกันโรคเรื้อน" อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนครอบครัวผู้ป่วยกลุ่มอาการไม่สงบมีการปฏิบัติตนทั้งสามเรื่องอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 20 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนเป็นรายเรื่อง และโดยส่วนรวม จำแนกตามกลุ่มของผู้ป่วย

เรื่องที่	การปฏิบัติตน	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ		กลุ่มอาการไม่สงบ		
		(N = 50)		(N = 50)		
	\bar{x}_1	S.D. ₁	\bar{x}_2	S.D. ₂		
1.	การรักษาโรคเรื้อน	19.76	4.18	14.02	5.76	6.08*
2.	การป้องกันโรคเรื้อน	10.44	3.69	6.24	4.06	6.21*
3.	การส่งเสริมสุขภาพ และฟื้นฟูสภาพในโรคเรื้อน	12.14	1.86	9.10	2.82	6.59*
	รวม	42.34	8.45	29.36	11.30	7.03*

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 20 เมื่อพิจารณาการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลปรากฏว่า ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบมีพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนเกี่ยวกับงานควบคุมโรคเรื้อนเป็นรายเรื่องทั้งสามเรื่องคือ "การรักษาโรคเรื้อน" "การป้องกันโรคเรื้อน" และ "การส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสภาพในโรคเรื้อน" ดีกว่าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการไม่สงบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ดูรายละเอียดการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนเป็นรายข้อในตารางที่ 21 - 23)

ตารางที่ 21 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการรักษาโรคเรื้อน ของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ

ที่	การปฏิบัติตนเรื่องการรักษาโรคเรื้อน	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{X}_1	S.D. ₁	\bar{X}_2	S.D. ₂	
1.	พูดคุยและโศกเศร้าใจแก่ผู้ป่วยโรคเรื้อนในครอบครัวว่าโรคนี้อาจรักษาให้หายได้	1.68	0.62	1.16	0.84	3.62*
2.	ซื้อยามาร้านมาให้ผู้ป่วยรับประทานเอง	1.88	0.62	1.16	0.84	1.70*
3.	ดูแลให้ผู้ป่วยรับประทานยาอย่างสม่ำเสมอ	1.72	0.50	1.16	0.79	4.26*
4.	ตรวจสอบให้ผู้ป่วยรับประทานยาตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขผู้ให้การรักษาย่างถูกต้อง	1.68	0.55	1.10	0.81	3.97*
5.	ดูแลไม่ให้ผู้ป่วยหยุดยาเองหากยังไม่ได้รับคำแนะนำจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุขผู้ให้การรักษา	1.58	0.58	0.98	0.77	4.58*
6.	ไปรับยาหรือมอบหมายให้ผู้อื่นไปรับแทนจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุขเมื่อผู้ป่วยไม่สามารถไปรับได้ด้วยตนเอง	1.48	0.63	0.95	0.81	3.96*
7.	ซื้อยามาให้ผู้ป่วยหาหรือกัดผิวหนังบริเวณที่เป็นรอยโรค	1.90	0.30	1.68	0.62	2.40*
8.	สังเกตอาการผิดปกติของผู้ป่วยเมื่อรับประทานยา	1.66	0.56	1.14	0.67	4.38*

ตารางที่ 21 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการรักษาโรคเรื้อน ของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ (ต่อ)

ที่	การปฏิบัติตนเรื่องการรักษาโรคเรื้อน	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{x}_1	S.D. ₁	\bar{x}_2	S.D. ₂	
9.	สังเกตอาการแทรกซ้อนของผู้ป่วย ในขณะรับการรักษา	1.68	0.55	1.16	0.65	4.66*
10.	กระตุ้นเตือนหรือนำผู้ป่วยให้ไปรับ การตรวจร่างกายและรับยาจาก เจ้าหน้าที่ตามนัด	1.60	0.57	1.08	0.70	3.95*
11.	เมื่อผู้ป่วยไม่สามารถไปพบเจ้าหน้าที่ สาธารณสุขได้ตามนัดท่านเตือนผู้ป่วย ให้ไปพบเจ้าหน้าที่ก่อนหรือหลัง ใกล้เคียงกับเวลานัด	1.34	0.57	0.91	0.57	4.45*
12.	สังเกตการเปลี่ยนแปลงของรอยโรค ที่ผิวหนังของผู้ป่วยบริเวณที่เป็น วงคางหรือเป็นผื่นหรือตุ่มนูนแดง ทั้งขนาดและจำนวน	1.68	0.51	1.12	0.66	5.03*
	รวม	19.76	4.18	14.02	5.76	6.08*

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 21 ผลปรากฏว่าครอบครัวของผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบมีพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนเกี่ยวกับ "การรักษาโรคเรื้อน" ทุกข้อดีกว่าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการไม่สงบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 22 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการป้องกันโรคเรื้อนของหัวหน้าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบ และกลุ่มอาการไม่สงบ

ที่	การปฏิบัติตนเรื่องการป้องกันโรคเรื้อน	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{x}_1	S.D. ₁	\bar{x}_2	S.D. ₂	
1.	อ่านเอกสารความรู้เรื่องโรคเรื้อนที่เจ้าหน้าที่แจกให้	1.25	0.96	1.25	0.50	0.0
2.	แนะนำไม่ให้ผู้ป่วยสัมผัสอย่างใกล้ชิดกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัวหากไม่จำเป็น	0.50	0.61	0.18	0.39	3.65 *
3.	แยกเตียงเล็กไม่ให้สัมผัสคลุกคลีกับผู้ป่วย	0.42	0.58	0.13	0.34	3.29 *
4.	สังเกตอาการทางผิวหนังที่หน้าสงสัยว่าจะเป็นโรคเรื้อนให้แก่สมาชิกในครอบครัว	1.33	0.63	0.78	0.65	4.72 *
5.	นำสมาชิกในครอบครัวซึ่งเป็นผู้อยู่รวมบ้านกับผู้ป่วยไปตรวจร่างกายจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุขอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง	1.35	0.64	0.70	0.79	4.79 *
6.	หลีกเลี่ยงการไปพบเจ้าหน้าที่สาธารณสุขในกรณีที่ได้รับแจ้งให้ไปพบ	1.92	0.35	1.67	0.63	2.72 *
7.	สังเกตความพิการที่อาจเกิดขึ้นกับผู้ป่วย	1.30	0.58	0.90	0.68	3.30 *

ตารางที่ 22 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการป้องกันโรคเรื้อนของหัวหน้าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบ และกลุ่มอาการไม่สงบ (ต่อ)

ที่	การปฏิบัติตนเรื่องการป้องกันโรคเรื้อน	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อน				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{x}_1	S.D. ₁	\bar{x}_2	S.D. ₂	
8.	กระตุ้นให้ผู้ป่วยป้องกันความพิการ เช่น ให้สวมรองเท้าเวลาเดินในผู้ป่วยที่เท้าชา ระวังเรื่องของมีคม และความร้อนในผู้ป่วยที่มีมือชา เป็นต้น	1.33	0.58	0.74	0.64	4.90*
9.	แนะนำบุคคลในครอบครัวหรือเพื่อนบ้านที่มีอาการน่าสงสัยว่าจะเป็นโรคเรื้อนให้ไปรับการตรวจรักษาจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ณ สถานีอนามัยใกล้บ้าน	1.19	0.61	0.60	0.65	4.53*
10.	พูดคุยให้ความรู้เรื่องโรคเรื้อนแก่เพื่อนบ้าน	0.88	0.63	0.60	0.67	2.31*
	รวม	10.44	3.69	6.24	4.06	6.21*

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 22 ผลปรากฏว่าพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการป้องกันโรคเรื้อน เป็นรายชื่อ ในข้อ "อ่านเอกสารความรู้เกี่ยวกับโรคเรื้อนที่เจ้าหน้าที่แจกให้" ของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนในข้ออื่นที่เหลือพบว่า ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการสงบมีการปฏิบัติตนดีกว่าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อนกลุ่มอาการไม่สงบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 23 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสภาพในโรคเรื้อรังของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อรังกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ

ที่	การปฏิบัติตนด้านการส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสภาพ	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อรัง				t
		กลุ่มอาการสงบ		กลุ่มอาการไม่สงบ		
		\bar{X}_1	S.D.-1	\bar{X}_2	S.D.-2	
1.	ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ	1.76	0.43	1.32	0.62	4.42*
2.	กระตุ้นเตือนให้สมาชิกในครอบครัว ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ	1.68	0.51	1.18	0.56	4.81*
3.	แนะนำให้ผู้ป่วยรับประทาน อาหารที่มีประโยชน์ เช่น เนื้อสัตว์ ไข่ ผัก ผลไม้ งดเว้นการดื่มสุราและ เสพยาเสพติด	1.84	0.37	1.34	0.66	4.48*
4.	ดูแลให้สมาชิกในครอบครัวรักษา ความสะอาดของร่างกาย เสื้อผ้า ของใช้ และที่อยู่อาศัยอยู่เสมอ	1.82	0.39	1.52	0.54	3.45*
5.	นอนหลับพักผ่อนอย่างน้อยวันละ 6 - 8 ชั่วโมง	1.90	0.30	1.62	0.49	3.69*
6.	สอบถามอาการเจ็บป่วยของผู้ป่วย ในครอบครัว	1.80	0.40	1.44	0.68	3.40*
7.	เลือกสัมภาษณ์ขอหนึ่งข้อใดตามสภาพ จริงของผู้ป่วย					
	7.1 ดูแลให้ผู้ป่วยทำความสะอาด แผลที่มือหรือเท้า					
	7.2 ดูแลให้ผู้ป่วยออกกำลังกายนิ้วมือ ในกรณีที่กล้ามเนื้อมืออ่อนแรง					

ตารางที่ 23 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสภาพในโรคเรื้อรังของครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อรังกลุ่มอาการสงบและกลุ่มอาการไม่สงบ (ต่อ)

ที่	การปฏิบัติตนเรื่องการส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสภาพ	ครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อรัง				t
		กลุ่มอาการสงบ (N = 50)		กลุ่มอาการไม่สงบ (N = 50)		
		\bar{x}_1	S.D. ₁	\bar{x}_2	S.D. ₂	
7.3	ดูแลให้ผู้ป่วยนวดตัวมือหรือนิ้วเท้าในกรณีที่มีมือหรือนิ้วเท้าเริ่มงอ					
7.4	ดูแลให้ผู้ป่วยบริหารกล้ามเนื้อตาในกรณีที่ผู้ป่วยมีหนังตาตก ตาหลับไม่สนิท					
7.5	ดูแลให้ผู้ป่วยออกกำลังกายเพื่อฟื้นฟูสภาพในรายที่ไม่มีอาการพิการใด ๆ เกิดขึ้น					
7.6	อื่น ๆ (ระบุ).....					
		1.34	0.56	0.68	0.59	5.67 *
	รวม	12.14	1.86	9.10	2.82	6.59 *

* p < 0.05

จากตารางที่ 23 ผลปรากฏว่าครอบครัวของผู้ป่วยโรคเรื้อรังกลุ่มอาการสงบมีพฤติกรรมอนามัยด้านการปฏิบัติตนเรื่อง "การส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสภาพ" เป็นรายข้อ ทุกข้อดีกว่าครอบครัวผู้ป่วยโรคเรื้อรังกลุ่มอาการไม่สงบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05